

Arrest

nr. 125 717 van 17 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, U.M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst, werd in Grozny geboren in 1969. U huwde in 1994 op religieuze wijze met R.T. (OV X). In 1998 werd uw eerste kind geboren in Grozny. Op 9 juli 2012 beviel uw vrouw in België van een dochter.

Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog vocht u samen met uw broer als gewone soldaat tegen de Russen onder leiding van ene kolonel Magomadov.

Uw broer sneuvelde tijdens de eerste oorlog.

In 1997 diende u in het zogenoemde "1 meifront" dat onder leiding stond van Salman Radoejev.

Toen u net als vele andere strijders doorhad dat de oorlog niet zozeer om idealen draaide, maar eerder om geld, besloot u uw eenheid te verlaten.

U vertrok begin 1999 vanuit Tsjetsjenië naar Sint-Petersburg omdat u vreesde te worden meegenomen en omgebracht omdat u Radoejevs eenheid had verlaten.

Een maand na uw aankomst in Sint-Petersburg werd u er gearresteerd, namelijk op 14 april 1999. U werd beschuldigd van het bezit en het dragen van een vuurwapen alsook van drugsbezit. U bezat geen drugs, maar wel een bij de politie van Sint-Petersburg geregistreerd wapen.

U zat vervolgens vier jaar vast in verschillende gevangenissen, eerst in Sint-Petersburg, dan in Oeljanovsk en ten slotte in Dimitrovgrad.

Uw familie die in Tsjetsjenië was achtergebleven was ervan overtuigd dat u was omgekomen en had tijdens uw afwezigheid al een begrafenisplechtigheid voor u gehouden.

Drie maanden voor uw uiteindelijke vrijlating werd uw familie echter op de hoogte gebracht van uw nakende vrijlating.

Na uw vrijlating in april 2003 keerde u terug naar Tsjetsjenië. U werd onderweg aan de grens tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië aan de controlepost Kavkaz gedurende 4 uur vastgehouden.

Eén week na uw terugkeer in Tsjetsjenië in april 2003 werd u thuis opgezocht door A., een kennis die met u had gestreden tijdens de eerste oorlog maar inmiddels voor Kadyrov werkte en die u voorstelde om bij de veiligheidsdienst van de president te gaan werken.

U weigerde op dit voorstel in te gaan, wat meteen het begin van uw problemen inluidde.

U zei tegen A. dat u tijdens de eerste oorlog had gevochten, tijdens de tweede in de gevangenis had gezeten en daarom uw handen niet meer vuil wilde maken.

Zo een maand later werd u vroeg in de ochtend door gemaskerde mannen thuis opgezocht, hierbij geslagen en meegenomen richting Sjali. U werd in de buurt van een bos met de dood bedreigd (er werd op de grond naast u geschoten) door uw belagers, onder wie u uw kennis A. herkende. A. zei tegen zijn makkers dat het om de verkeerde Musa ging, waarop u werd geslagen, terug naar huis werd gebracht en uw moeder excuses werden aangeboden.

U werd na uw terugkeer in Tsjetsjenië in het totaal minimum 5 à 6 keer door Kadyrovtsy en door agenten die zeiden dat ze van het Zavodskojdistrict kwamen gearresteerd, telkens gedurende minstens een week vastgehouden en hierbij mishandeld.

U werd tijdens uw verschillende aanhoudingen overgebracht naar Gudermes, Koertsjaloj, Avtoery en Sjali en gevraagd om als informant te werken.

U had toen echter niets meer te maken met rebellen. Uw oom, de broer van uw moeder, wist u zeker drie keer vrij te kopen.

Van eind 2003 tot ergens in de zomer van 2004 woonde en werkte u in Nazran als bouwvakker.

Na de inval van rebellen in Ingoesjetië keerde u terug naar Tsjetsjenië en begon er te werken in een bouwonderneming.

Kadyrovtsy kwamen langs en zeiden dat u elke maand 20.000 roebel moest bijdragen aan een fonds van Kadyrov. U zei dat u het geld dat u verdiende nodig had om uw gezin en moeder te onderhouden, waarop u te horen kreeg dat ze er nog over zouden praten.

Eind 2004 werd u aangehouden en meegenomen naar Sjali.

Eind 2005 werd u dan weer naar Avtoery meegenomen.

Op 5 maart 2007, op uw verjaardag, kwamen ze terug langs en namen u onder bedreiging mee naar Sjali, waar u in een kelder werd vastgehouden. U werd ondervraagd en daarbij mishandeld. U werd deze keer vastgehouden omwille van uw neven die aan de tweede oorlog hadden deelgenomen en in Rusland vastzaten. U werd gevraagd waar uw neef wapens verborgen hield. U werd ook afgeperst. U zat toen zo een maand vast. U werd ook deze keer door uw oom vrijgekocht.

Rond 10 september 2009 werd u overgebracht naar een ziekenhuis in Machatsjkala waar u gedurende drie dagen werd verzorgd, onder andere aan een schotwonde die u tijdens de eerste oorlog had opgelopen. U kreeg een baxter mee en werd terug naar huis gebracht waar u op 16 september 2009 aankwam. Dezelfde dag werd u een laatste keer meegenomen.

De dag voordien, op 15 september 2009, vond niet zo ver van uw huis een ontploffing plaats. Een vrouwelijke kamikaze had zichzelf opgeblazen. U werd de volgende dag van bij u thuis meegenomen naar Koertsjaloj en zat zo een 20 dagen vast, waarbij u mishandeld werd. De persoon die u ondervroeg zei dat hij wist dat u tijdens de eerste oorlog had gestreden, dat u in 1997 van bij Radoejev was vertrokken en dat indien u met hen zou samenwerken en zou zeggen waar de wapens werden verstopt en waar het geld lag van uw neef R.B. (die in Polen had gezeten, later zou zijn omgebracht en in de bossen bij Brest werd begraven), u zou mogen gaan. Ook deze keer regelde uw oom uw vrijlating tegen € 1000.

U dook hierna onder. Tijdens uw onderduiken kwam er een convocatie waarin stond dat u ondervraagd zou worden in verband met het bezit van wapens. U vernam dat u met rust zou worden gelaten indien u uw ondervragers iets over wapens zou kunnen vertellen.

Aangezien u niets van wapens afwist, besliste uw familie u met uw gezin naar het buitenland te sturen. Samen met uw gezin verliet u Tsjetsjenië op 9 oktober 2009 en reisde u vanuit Grozny met het vliegtuig naar Moskou.

In Moskou nam u met uw gezin vervolgens de trein naar Brest, vanwaar u via betaling naar Terespol in Polen verder reisde, waar u op 12 oktober 2009 asiel vroeg.

U verliet Polen reeds twee weken na uw aankomst en trok toen naar Oostenrijk, waar u op 25 oktober 2009 asiel vroeg.

U werd door de Oostenrijkse asieldiensten echter teruggestuurd naar Polen.

Tijdens uw verblijf in Polen kwamen medewerkers van de Tsjetsjeense autoriteiten naar uw familieleden in Tsjetsjenië om te informeren naar uw verblijfplaats.

Uw eerste en twee daaropvolgende asielaanvragen (op respectievelijk 21/12/2010 en 16/06/2011) werden door de Poolse asielinstanties telkens geweigerd.

U verliet Polen samen met uw gezin op 3 augustus 2011 en reisde naar België, waar u op 4 augustus 2011 asiel vroeg.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in geval van terugkeer naar uw land vreest nog eens te worden aangehouden, vastgehouden en mishandeld door medewerkers van de Tsjetsjeense autoriteiten, zoals reeds meer dan eens gebeurd was, en te worden omgebracht omwille van uw deelname aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en uw vermeende banden met rebellen.

De convocatie die begin oktober 2009 voor u toekwam en waarin stond dat u opgeroepen werd om te worden ondervraagd over wapenbezit was voor u de spreekwoordelijke druppel die u deed besluiten uw land te verlaten.

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo werd na een grondige studie van uw verklaringen en uw dossier een heel aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang brengen.

Aangaande uw verblijfplaats verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u van september 2003 tot ergens in de zomer van 2006 in Nazran in Ingoesjetië woonde, waar u werkte als bouwvakker. U voegde hieraan toe dat u in deze periode niet was teruggekeerd naar Tsjetsjenië (CGVS 1, p. 10).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u, toen u gevraagd werd een opsomming te geven van uw verschillende aanhoudingen, nochtans dat u eind 2004 naar Sjali werd gebracht en eind 2005 naar Avtoery werd meegenomen (CGVS 2, p. 8 evenals tolkenblad).

U gaf nu aan van eind 2003 tot na de inval van rebellen in Ingoesjetië in 2004 in Ingoesjetië te hebben gewoond (CGVS2, p. 12), en dus niet van 2003 tot 2006, zoals u eerder verklaard had.

Er kan ook geen sprake zijn van een vergissing, aangezien u drie maal verklaarde dat u tot 2006 in Nazran bleef, u specificeerde zelfs de maand (CGVS 1, p.10).

Door deze en onderstaande tegenstrijdigheden komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw arrestaties in 2004 en 2005 (alsook uw eerdere en latere aanhoudingen) in het gedrang.

U verklaarde voorts tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u, voor zover u kon uitmaken uit wat uw belagers zeiden, in 2007 werd meegenomen naar Sjali (CGVS1, p. 10).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u in 2007 werd meegenomen naar Koertsjaloj (CGVS2, p. 8 evenals tolkenblad).

Over uw (eenmalige CGVS1, p. 12)) ziekenhuisopname in Machatsjkala in Dagestan zei u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verder dat deze drie dagen duurde. U verklaarde immers dat u uw (internationaal) paspoort aanvraag op 2 of 3 september (2009), het op 10 september 2009 ontving en dan pas naar Machatsjkala werd gebracht waar u drie dagen verbleef (CGVS 1, p.9).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u nochtans dat u vanaf eind augustus (2009) 2 weken in Machatsjkala verbleef (CGVS2, p. 15), wat niet te rijmen is met uw verklaringen als zou u uw internationaal paspoort op 2 of 3 september (2009) hebben aangevraagd .

Zij overigens opgemerkt dat aangezien uit uw binnenlands paspoort blijkt dat u uw internationaal paspoort verkreeg op 3 september 2009, waardoor het niet aannemelijk is dat u dit document pas op die dag of de dag voordien zou hebben aangevraagd.

Wat het tijdstip betreft waarop u uw internationaal paspoort zou hebben ontvangen, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u in september (2009) hiertoe een aanvraag indiende, u hierop een weigering kreeg, u nadien afwezig was wegens uw arrestatie en overbrenging naar Koertsjaloj en u na uw vrijkoop door uw oom van uw oom te horen kreeg dat u vlug uw paspoort moest afhalen (CGVS1, p. 9).

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u een laatste keer werd aangehouden op 16 september 2009 en u toen zo een 20 dagen vastzat (CGVS2, p. 5), wil dit zeggen dat u ergens begin oktober 2009, toen u volgens uw verklaringen nota bene aan het onderduiken was (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5), uw paspoort ging afhalen en ondertekenen (CGVS1, p. 9).

Nochtans verklaarde u even later dat u uw internationaal paspoort reeds op 10 september (2009) ontving oftewel voor uw verklaarde laatste aanhouding op 16 september 2009, wat geenszins te rijmen valt met uw eerdere verklaringen in dit verband.

Aangezien niet zozeer getwijfeld wordt aan het moment waarop u uw internationaal paspoort heeft afgehaald (uit de stempels in uw intern paspoort blijkt dit begin september te zijn, meer bepaald 3 september 2009), ondermijnen uw incoherente verklaringen rond de chronologie van de laatste aanhouding en het afhalen van het paspoort, dan ook op zeer ernstige wijze deze aanhouding.

In ditzelfde verband moet terloops nog worden opgemerkt dat het feit dat u op 3 september 2009 een internationaal paspoort verkreeg, zij het na 2 eerdere mislukte pogingen en tegen betaling van \$500 zoals u aangaf (CGVS1, p. 8-9), de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u in uw land op ernstige en veelvuldige wijze zijn vervolgd door uw autoriteiten nog verder onderuit haalt.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de FSB, de Russische staatsveiligheidsdienst, wordt voorgelegd. Mocht u in uw land werkelijk door uw autoriteiten worden opgeroepen wegens wapenbezit en systematisch door hen worden afgeperst en vervolgd, is het weinig aannemelijk dat ze u een reisdocument zouden uitreiken waarmee u zomaar uw land zou kunnen verlaten (volgens uw verklaringen gold ten aanzien van u nog steeds een uitreisverbod (CGVS2, p. 2)).

Uw verklaringen als zou u op de luchthaven van Grozny uw identiteitsdocumenten, met name uw binnenlands paspoort, en uw vliegtuigticket hebben moeten voorleggen, maar uw identiteit er niet gecontroleerd werd, komt evenmin geloofwaardig over (CGVS1, p.6 en CGVS 2, p. 14). Deze reismodaliteiten vallen bovendien moeilijk te rijmen met de door u aangehaalde vrees door de Tsjetsjeense autoriteiten te worden vervolgd.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u voorts dat u één week na uw terugkeer in Tsjetsjenië in april 2003 thuis werd opgezocht door A., een kennis die met u had gestreden tijdens de eerste oorlog maar inmiddels voor Kadyrov werkte en die u voorstelde om bij de veiligheidsdienst van de president te gaan werken. U weigerde op dit voorstel in te gaan. Zo een maand later werd u 's ochtends vroeg door gemaskerde mannen thuis opgezocht, hierbij geslagen en meegenomen richting Sjali (CGVS 1, p. 7-8).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u hieromtrent dat u niet één week, maar (pas) een maand na uw vrijlating die job kreeg aangeboden, die u weigerde, en ze een maand later bij u thuis binnenvielen en u toen enkel sloegen (CGVS 2, p. 12).

Ook deze tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip waarop u door uw belager(s) thuis werd opgezocht en over wat er gebeurde toen u later nog eens door hen werd opgezocht, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Daarnaast werden na verder onderzoek van uw dossier eveneens een aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde enerzijds, en de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken anderzijds.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u door een rechtbank in Sint-Petersburg werd veroordeeld voor drugsgebruik, drugsbezit en -handel. Volgens u ging het hier om valse beschuldigingen.

Tijdens uw interview bij het CGVS zei u dat u niet alleen van drugsbezit werd beschuldigd, maar ook van het bezit en dragen van een vuurwapen (CGVS2, p. 4).

Het is merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens vermeldde dat u ook van het bezit en dragen van een vuurwapen zou zijn beschuldigd.

Deze vaststelling is relevant omdat u (niet alleen) de Belgische asielinstanties (maar ook de Poolse asielinstanties) geen enkel begin van bewijs voorlegde van uw volgens uw verklaringen onterechte veroordeling door een rechtbank in Sint-Petersburg wegens het bezit en het dragen van een vuurwapen en drugsbezit, waardoor u vier jaar vastzat in de gevangenis. Er zou nochtans redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat u sinds uw vertrek uit uw land begin oktober 2009 inspanningen zou hebben geleverd om (een kopie van) de rechterlijke uitspraak waarbij u werd veroordeeld te verkrijgen en deze aan de asielinstanties voor te leggen.

Dit doet vermoeden dat u mogelijks bepaalde omstandigheden of motieven van uw veroordeling verborgen wil houden.

Ook over het aantal keer dat u werd aangehouden en meegenomen sinds uw terugkeer in Tsjetsjenië in april 2003 komen uw opeenvolgende verklaringen niet overeen.

Zo zei u aan de Belgische asielinstanties aanvankelijk dat u na uw terugkeer in Tsjetsjenië in april 2003 ongeveer om de zes maanden werd aangehouden (Vragenlijst DVZ vraag 3.1 en 3.5), wat, rekening houdend met een verblijf van enkele maanden in Nazran, neerkomt op een 10-tal aanhoudingen. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gaf u aan in totaal zo een 5 keer te zijn aangehouden (CGVS2, p. 7-8 evenals tolkenblad).

Dit verschil moet als een manifeste discrepantie beschouwd worden, aangezien verwacht mag worden dergelijke vervolgingsfeiten coherenter kunnen worden weergegeven.

Daar komt bij dat u ook reeds voor de Poolse asielinstanties en voor de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar de verschillende vervolgingsfeiten, waardoor u reeds vroeger dan de gehoren voor het Commissariaat-generaal gedwongen bent geweest deze feiten terug voor de geest te halen, wat de verwachting van een coherente weergave nog meer verantwoordt.

Voorts werd ook nog een heel aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen die u aflegde bij de Belgische asielinstanties enerzijds en de Poolse asielinstanties anderzijds.

U haalde tijdens uw opeenvolgende gehoren voor de Belgische asielinstanties aan dat u door Kadyrovtsy, onder wie uw vroegere strijdmakker A., en medewerkers van het Zavodskojdistrict werd vervolgd. Ook uw neef T.V., de zoon van uw halfzus (uw moeder was voor het huwelijk met uw vader al getrouwd geweest), die een vertrouweling van Kadyrov was, stuurde zijn mensen naar u toe om u aan te houden (CGVS1, p. 5,6,7, 8, 10, 11 en CGVS2, p. 6, 7, 8, 11).

Uit het uitgebreide Poolse asioldossier waarvan een kopie in uw dossier is terug te vinden, blijkt echter dat u ten overstaan van de Poolse asielinstanties verklaarde niet te weten door wie u aangehouden werd, waar u nog aan toevoegde dat het alleszins niet door de politie was (Poolse asielbeslissing dd 26/08/2010, Nederlandse vertaling p. 2 en Poolse asielbeslissing dd 22/11/2010, Nederlandse vertaling p. 6).

Daarnaast verklaarde u aan de Belgische asielinstanties dat u door uw belagers werd aangehouden en meegenomen naar Gudermes, Sjali, Avtoeri en Koertsjaloj (CGVS2, p. 7-8 en aangehecht tolkenblad).

Ten overstaan van de Poolse asielinstanties verklaarde u daarentegen dat u niet wist waar u vastzat (Poolse asielbeslissing dd 26/08/2010, Nederlandse vertaling p.3).

Ten slotte verklaarde u aan de Belgische asielinstanties dat u tot drie keer toe door uw oom, de broer van uw moeder, een rijke zakenman, werd vrijgekocht (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5 en CGVS1, p. 5, 9 en 11 en CGVS2, p. 14-15), terwijl u ten overstaan van de Poolse asielinstanties verklaarde dat niet uw oom, over wie u met geen woord repte, maar wel uw moeder u telkens vrijkocht (Poolse asielbeslissing dd 26/08/2010, Nederlandse vertaling p.3 en Poolse asielbeslissing dd 22/11/2010, Nederlandse vertaling p.3).

U verklaarde weliswaar dat u in Polen bepaalde namen niet wou geven (CGVS 1,p.13) maar afgeleid moet worden dat dit de namen van uw vervolgers betreft, en niet de namen van diegenen die u vrijkochten, aangezien de Commissaris-generaal niet inziet welk risico de vermelding van de naam van uw oom voor u of uw oom zou inhouden.

Zij in dit verband nog opgemerkt dat het feit dat u de Belgische asielinstanties niet kon vertellen hoe uw oom er tot drie keer toe precies in geslaagd was u vrij te krijgen (CGVS1, p. 12 en CGVS2, p. 14-15), de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande nog verder aantast.

Door bovenstaande tegenstrijdigheden en ongerijmdheden, waarvan een heel aantal de kern van uw asielrelaas raken, kan hieraan geen enkel geloof meer worden gehecht.

U laat de Belgische asielinstanties dan ook in het ongewisse over de werkelijke redenen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

U gaf aan dat de convocatie die voor u toekwam terwijl u aan het onderduiken was voor u de spreekwoordelijke druppel was die u deed inzien dat u het land moest verlaten.

Er kan echter ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze convocatie, waarin staat dat u zich op 5 oktober 2009 om 11 u moet melden bij de politie (afdeling binnenlandse zaken) van de Zavodskojwijk voor een verhoor.

Zo is deze convocatie niet gedateerd. Verder staat in deze convocatie niet vermeld in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen. Bovendien ontbreken in deze convocatie gegevens over de uitreikingsmodaliteiten. Ten slotte is het merkwaardig dat u door middel van deze convocatie wordt opgeroepen bij de OVD van de Zavodskojwijk (van Grozny), terwijl uit de stempel op de convocatie valt af te lezen dat deze afkomstig is van de OVD van de Staropromyslovskijwijk van Grozny. Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat documenten in de Noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht en uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat zij ooms heeft die bij de politie werken (CGVS vrouw, p. 2-3).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw binnenlands paspoort, rijbewijs, de geboorteakte van uw oudste zoon en het attest over de samenstelling van uw gezin bevatten identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden.

Uw pensioenverzekeringsattesten en ziekteverzekeringsattesten tonen aan dat u en uw gezinsleden in uw land verzekerd waren op medisch vlak en een pensioenverzekering hadden, wat hier evenmin betwist wordt.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen (u bent besmet met het aidsvirus en er zou na uw aankomst in Polen in oktober 2009 bij u maagkanker zijn vastgesteld) geen verband houden met de criteria die de toekenning van asiel wettigen. U dient zich voor deze medische problemen te richten tot de hiertoe geëigende procedure, met name via het aanvragen van een 9 ter bij de Staatssecretaris bevoegd voor het Asiel- en Migratiebeleid.

Volledigheidshalve dient nog vermeld dat ook voor uw echtgenote R.T. (OV 6.856.270), die haar asielaanvraag baseert op uw problemen, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, R.T., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst, werd geboren in 1977 in Urus-Martan (Tsjetsjenië). U huwde in 1994 op traditionele wijze met M.U. (OV 6.856.286). In 1998 werd jullie eerste kind geboren in Grozny.

Van 1999 tot 2001 verbleef u in Tambov (Rusland). Van 2001 tot 2002 verbleef u in Ingoesjetïë. Nadien keerde u terug naar Tsjetsjenië, waar u van 2005 tot 2009 eerst als arbeidster en vervolgens als ploegbaas in een bouwonderneming werkte.

Uw man was gedurende vierenhalf jaar spoorloos.

Jullie hebben hem toen volgens jullie traditie begraven.

Uiteindelijk bleek hij echter veroordeeld te zijn en in de gevangenis te zitten.

Na zijn terugkeer in 2003 begonnen uw problemen.

Uw man werd constant meegenomen, opgesloten en geslagen. Wanneer hij niet thuis was, werd u lastig gevallen. Om problemen te vermijden, verhuisden jullie meermaals.

Telkens wanneer u terug naar huis keerde, begonnen de problemen opnieuw.

Op een bepaald moment heeft de familie van uw man ervoor gezorgd dat jullie het land konden verlaten. Samen met uw gezin verliet u Tsjetsjenië rond 8 oktober 2009 en reisde u vanuit Grozny met het vliegtuig naar Moskou. In Moskou nam u met uw gezin vervolgens de trein naar Brest (Belarus), vanwaar u naar Polen verder reisde, waar u op 12 oktober 2009 asiel vroeg.

U verliet Polen reeds twee weken na uw aankomst en trok toen naar Oostenrijk, waar u op 25 oktober 2009 asiel vroeg.

U werd door de Oostenrijkse asieldiensten echter teruggestuurd naar Polen.

Uw eerste en twee daaropvolgende asielaanvragen (op respectievelijk 21/12/2010 en 16/06/2011) werden door de Poolse asielinstanties telkens geweigerd.

U verliet Polen samen met uw gezin op 3 augustus 2011 en reisde naar België, waar u op 4 augustus 2011 asiel vroeg. Op 9 juli 2012 beviel u in België van een dochter.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op de problemen van uw man, M.U. (OV 6.856.286). U verklaarde immers zelf geen problemen te hebben gehad behalve de problemen die met uw man te maken hadden (CGVS, p. 2-3 en Vragenlijst DVZ, vraag 3.4 en 3.5, CGVS2 man, p. 11).

Aangezien ik in het kader van zijn asielaanvraag de beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt ten aanzien van u eenzelfde beslissing genomen.

Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw man steunt, verwijs ik graag naar zijn beslissing:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in geval van terugkeer naar uw land vreest nog eens te worden aangehouden, vastgehouden en mishandeld door medewerkers van de Tsjetsjeense autoriteiten, zoals reeds meer dan eens gebeurd was, en te worden omgebracht omwille van uw deelname aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en uw vermeende banden met rebellen. De convocatie die begin oktober 2009 voor u toekwam en waarin stond dat u opgeroepen werd om te worden ondervraagd over wapenbezit was voor u de spreekwoordelijke druppel die u deed besluiten uw land te verlaten.

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo werd na een grondige studie van uw verklaringen en uw dossier een heel aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang brengen.

Aangaande uw verblijfplaats verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u van september 2003 tot ergens in de zomer van 2006 in Nazran in Ingoesjetïë woonde, waar u werkte als bouwvakker. U voegde hieraan toe dat u in deze periode niet was teruggekeerd naar Tsjetsjenië (CGVS

1, p. 10). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u, toen u gevraagd werd een opsomming te geven van uw verschillende aanhoudingen, nochtans dat u eind 2004 naar Sjali werd gebracht en eind 2005 naar Avtoery werd meegenomen (CGVS 2, p. 8 evenals tolkenblad). U gaf nu aan van eind 2003 tot na de inval van rebellen in Ingoesjetië in 2004 in Ingoesjetië te hebben gewoond (CGVS2, p. 12), en dus niet van 2003 tot 2006, zoals u eerder verklaard had. Er kan ook geen sprake zijn van een vergissing, aangezien u drie maal verklaarde dat u tot 2006 in Nazran bleef, u specificeerde zelfs de maand (CGVS 1,p.10). Door deze en onderstaande tegenstrijdigheden komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw arrestaties in 2004 en 2005 (alsook uw eerdere en latere aanhoudingen) in het gedrang.

U verklaarde voorts tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u, voor zover u kon uitmaken uit wat uw belagers zeiden, in 2007 werd meegenomen naar Sjali (CGVS1 , p. 10). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u in 2007 werd meegenomen naar Koertsjaloj (CGVS2, p. 8 evenals tolkenblad).

Over uw (eenmalige CGVS1, p. 12)) ziekenhuisopname in Machatsjkala in Dagestan zei u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verder dat deze drie dagen duurde. U verklaarde immers dat u uw (internationaal) paspoort aanvraag op 2 of 3 september (2009), het op 10 september 2009 ontving en dan pas naar Machatsjkala werd gebracht waar u drie dagen verbleef (CGVS 1, p.9). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u nochtans dat u vanaf eind augustus (2009) 2 weken in Machatsjkala verbleef (CGVS2, p. 15), wat niet te rijmen is met uw verklaringen als zou u uw internationaal paspoort op 2 of 3 september (2009) hebben aangevraagd . Zij overigens opgemerkt dat aangezien uit uw binnenlands paspoort blijkt dat u uw internationaal paspoort verkreeg op 3 september 2009, waardoor het niet aannemelijk is dat u dit document pas op die dag of de dag voordien zou hebben aangevraagd.

Wat het tijdstip betreft waarop u uw internationaal paspoort zou hebben ontvangen, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u in september (2009) hiertoe een aanvraag indiende, u hierop een weigering kreeg, u nadien afwezig was wegens uw arrestatie en overbrenging naar Koertsjaloj en u na uw vrijkoop door uw oom van uw oom te horen kreeg dat u vlug uw paspoort moest afhalen (CGVS1, p. 9). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u een laatste keer werd aangehouden op 16 september 2009 en u toen zo een 20 dagen vastzat (CGVS2, p. 5), wil dit zeggen dat u ergens begin oktober 2009, toen u volgens uw verklaringen nota bene aan het onderduiken was (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5), uw paspoort ging afhalen en ondertekenen (CGVS1, p. 9). Nochtans verklaarde u even later dat u uw internationaal paspoort reeds op 10 september (2009) ontving oftewel voor uw verklaarde laatste aanhouding op 16 september 2009, wat geenszins te rijmen valt met uw eerdere verklaringen in dit verband. Aangezien niet zozeer getwijfeld wordt aan het moment waarop u uw internationaal paspoort heeft afgehaald (uit de stempels in uw intern paspoort blijkt dit begin september te zijn, meer bepaald 3 september 2009), ondermijnen uw incoherente verklaringen rond de chronologie van de laatste aanhouding en het afhalen van het paspoort, dan ook op zeer ernstige wijze deze aanhouding.

In ditzelfde verband moet terloops nog worden opgemerkt dat het feit dat u op 3 september 2009 een internationaal paspoort verkreeg, zij het na 2 eerdere mislukte pogingen en tegen betaling van \$500 zoals u aangaf (CGVS1, p. 8-9), de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u in uw land op ernstige en veelvuldige wijze zijn vervolgd door uw autoriteiten nog verder onderuit haalt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de FSB, de Russische staatsveiligheidsdienst, wordt voorgelegd. Mocht u in uw land werkelijk door uw autoriteiten worden opgeroepen wegens wapenbezit en systematisch door hen worden afgeperst en vervolgd, is het weinig aannemelijk dat ze u een reisdocument zouden uitreiken waarmee u zomaar uw land zou kunnen verlaten (volgens uw verklaringen gold ten aanzien van u nog steeds een uitreisverbod (CGVS2, p. 2)). Uw verklaringen als zou u op de luchthaven van Grozny uw identiteitsdocumenten, met name uw binnenlands paspoort, en uw vliegtuigticket hebben moeten voorleggen, maar uw identiteit er niet gecontroleerd werd, komt evenmin geloofwaardig over (CGVS1, p.6 en CGVS 2, p. 14). Deze reismodaliteiten vallen bovendien moeilijk te rijmen met de door u aangehaalde vrees door de Tsjetsjeense autoriteiten te worden vervolgd.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u voorts dat u één week na uw terugkeer in Tsjetsjenië in april 2003 thuis werd opgezocht door A., een kennis die met u had gestreden tijdens de eerste oorlog maar inmiddels voor Kadyrov werkte en die u voorstelde om bij de veiligheidsdienst van de president te gaan werken. U weigerde op dit voorstel in te gaan. Zo een maand later werd u 's ochtends vroeg door gemaskerde mannen thuis opgezocht, hierbij geslagen en meegenomen richting Sjali (CGVS 1, p. 7-8). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u hieromtrent dat u niet één week, maar (pas) een maand na uw vrijlating die job kreeg aangeboden, die u weigerde, en ze een maand later bij u thuis binnenvielen en u toen enkel sloegen (CGVS 2, p. 12). Ook deze tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip waarop u door uw belager(s) thuis werd opgezocht en over wat

er gebeurde toen u later nog eens door hen werd opgezocht, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Daarnaast werden na verder onderzoek van uw dossier eveneens een aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde enerzijds, en de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken anderzijds. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u door een rechtbank in Sint-Petersburg werd veroordeeld voor drugsgebruik, drugsbezit en –handel. Volgens u ging het hier om valse beschuldigingen. Tijdens uw interview bij het CGVS zei u dat u niet alleen van drugsbezit werd beschuldigd, maar ook van het bezit en dragen van een vuurwapen (CGVS2, p. 4). Het is merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens vermeldde dat u ook van het bezit en dragen van een vuurwapen zou zijn beschuldigd. Deze vaststelling is relevant omdat u (niet alleen) de Belgische asielinstanties (maar ook de Poolse asielinstanties) geen enkel begin van bewijs voorlegde van uw volgens uw verklaringen onterechte veroordeling door een rechtbank in Sint-Petersburg wegens het bezit en het dragen van een vuurwapen en drugsbezit, waardoor u vier jaar vastzat in de gevangenis. Er zou nochtans redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat u sinds uw vertrek uit uw land begin oktober 2009 inspanningen zou hebben geleverd om (een kopie van) de rechterlijke uitspraak waarbij u werd veroordeeld te verkrijgen en deze aan de asielinstanties voor te leggen. Dit doet vermoeden dat u mogelijks bepaalde omstandigheden of motieven van uw veroordeling verborgen wil houden.

Ook over het aantal keer dat u werd aangehouden en meegenomen sinds uw terugkeer in Tsjetsjenië in april 2003 komen uw opeenvolgende verklaringen niet overeen. Zo zei u aan de Belgische asielinstanties aanvankelijk dat u na uw terugkeer in Tsjetsjenië in april 2003 ongeveer om de zes maanden werd aangehouden (Vragenlijst DVZ vraag 3.1 en 3.5), wat, rekening houdend met een verblijf van enkele maanden in Nazran, neerkomt op een 10-tal aanhoudingen. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gaf u aan in totaal zo een 5 keer te zijn aangehouden (CGVS2, p. 7-8 evenals tolkenblad). Dit verschil moet als een manifeste discrepantie beschouwd worden, aangezien verwacht mag worden dergelijke vervolgingsfeiten coherenter kunnen worden weergegeven. Daar komt bij dat u ook reeds voor de Poolse asielinstanties en voor de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar de verschillende vervolgingsfeiten, waardoor u reeds vroeger dan de gehoren voor het Commissariaat-generaal gedwongen bent geweest deze feiten terug voor de geest te halen, wat de verwachting van een coherente weergave nog meer verantwoordt.

Voorts werd ook nog een heel aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen die u aflegde bij de Belgische asielinstanties enerzijds en de Poolse asielinstanties anderzijds.

U haalde tijdens uw opeenvolgende gehoren voor de Belgische asielinstanties aan dat u door Kadyrovtsy, onder wie uw vroegere strijdmakker A., en medewerkers van het Zavodskojdistrict werd vervolgd. Ook uw neef T.V., de zoon van uw halfzus (uw moeder was voor het huwelijk met uw vader al getrouwd geweest), die een vertrouweling van Kadyrov was, stuurde zijn mensen naar u toe om u aan te houden (CGVS1, p. 5,6,7, 8, 10, 11 en CGVS2, p. 6, 7, 8, 11). Uit het uitgebreide Poolse asioldossier waarvan een kopie in uw dossier is terug te vinden, blijkt echter dat u ten overstaan van de Poolse asielinstanties verklaarde niet te weten door wie u aangehouden werd, waar u nog aan toevoegde dat het alleszins niet door de politie was (Poolse asielbeslissing dd 26/08/2010, Nederlandse vertaling p. 2 en Poolse asielbeslissing dd 22/11/2010, Nederlandse vertaling p. 6).

Daarnaast verklaarde u aan de Belgische asielinstanties dat u door uw belagers werd aangehouden en meegenomen naar Gudermes, Sjali, Avtoeri en Koertsjaloj (CGVS2, p. 7-8 en aangehecht tolkenblad). Ten overstaan van de Poolse asielinstanties verklaarde u daarentegen dat u niet wist waar u vastzat (Poolse asielbeslissing dd 26/08/2010, Nederlandse vertaling p.3).

Ten slotte verklaarde u aan de Belgische asielinstanties dat u tot drie keer toe door uw oom, de broer van uw moeder, een rijke zakenman, werd vrijgekocht (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5 en CGVS1, p. 5, 9 en 11 en CGVS2, p. 14-15), terwijl u ten overstaan van de Poolse asielinstanties verklaarde dat niet uw oom, over wie u met geen woord repte, maar wel uw moeder u telkens vrijkocht (Poolse asielbeslissing dd 26/08/2010, Nederlandse vertaling p.3 en Poolse asielbeslissing dd 22/11/2010, Nederlandse vertaling p.3). U verklaarde weliswaar dat u in Polen bepaalde namen niet wou geven (CGVS 1,p.13) maar afgeleid moet worden dat dit de namen van uw vervolgers betreft, en niet de namen van diegenen die u vrijkochten, aangezien de Commissaris-generaal niet inziet welk risico de vermelding van de naam van uw oom voor u of uw oom zou inhouden. Zij in dit verband nog opgemerkt dat het feit dat u de Belgische asielinstanties niet kon vertellen hoe uw oom er tot drie keer toe precies in geslaagd was u vrij te krijgen (CGVS1, p. 12 en CGVS2, p. 14-15), de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande nog verder aantast.

Door bovenstaande tegenstrijdigheden en ongerijmdheden, waarvan een heel aantal de kern van uw asielaanspraak raken, kan hieraan geen enkel geloof meer worden gehecht. U laat de Belgische asielinstanties dan ook in het ongewisse over de werkelijke redenen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

U gaf aan dat de convocatie die voor u toekwam terwijl u aan het onderduiken was voor u de spreekwoordelijke druppel was die u deed inzien dat u het land moest verlaten. Er kan echter ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze convocatie, waarin staat dat u zich op 5 oktober 2009 om 11 u moet melden bij de politie (afdeling binnenlandse zaken) van de Zavodskojwijk voor een verhoor. Zo is deze convocatie niet gedateerd. Verder staat in deze convocatie niet vermeld in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen. Bovendien ontbreken in deze convocatie gegevens over de uitreikingsmodaliteiten. Ten slotte is het merkwaardig dat u door middel van deze convocatie wordt opgeroepen bij de OVD van de Zavodskojwijk (van Grozny), terwijl uit de stempel op de convocatie valt af te lezen dat deze afkomstig is van de OVD van de Staropromyslovskijwijk van Grozny. Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat documenten in de Noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht en uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat zij ooms heeft die bij de politie werken (CGVS vrouw, p. 2-3).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort, rijbewijs, de geboorteakte van uw oudste zoon en het attest over de samenstelling van uw gezin bevatten identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Uw pensioenverzekeringsattesten en ziekteverzekeringsattesten tonen aan dat u en uw gezinsleden in uw land verzekerd waren op medisch vlak en een pensioenverzekering hadden, wat hier evenmin betwist wordt.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen (u bent besmet met het aidsvirus en er zou na uw aankomst in Polen in oktober 2009 bij u maagkanker zijn vastgesteld) geen verband houden met de criteria die de toekenning van asiel wettigen. U dient zich voor deze medische problemen te richten tot de hiertoe geëigende procedure, met name via het aanvragen van een 9 ter bij de Staatssecretaris bevoegd voor het Asiel- en Migratiebeleid."

U haalde daarnaast ook aan dat uw grootvader, die een oorlogsveteraan was en van wie de zoon, uw oom, bij de OMON werkte, in de lente van 2002 vermoedelijk door een dorpsbewoner werd omgebracht (CGVS, p. 2-3). Dit gebeurde nadat hij naar aanleiding van Overwinningdag thuis heel even een aantal Russen had ontvangen die hem cadeaus brachten. Wellicht dachten sommigen dat uw grootvader samenwerkte met de Russen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit trieste voorval, dat zich zoals gezegd voordeed in 2002, voor u niet de aanleiding vormde om uw land in 2009 te verlaten.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort en de geboorteakte van uw oudste kind bevatten identiteitsgegevens die door mij niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 2 januari 2014 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“beginselen behoorlijk bestuur”*. Ze stellen de tegen hen opgeworpen elementen niet te aanvaarden; ze voeren aan dat ze in de mate van het mogelijke geantwoord hebben op de vragen die hen werden gesteld, maar dat verzoeker *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoekers laten gelden dat *“alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”* en dat het een *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Verzoekers stellen dat verzoeker in de periode van eind 2003 tot de zomer 2004 in Ingoesjetië heeft verbleven, dat hij dit steeds zo heeft verklaard, *“minstens zo willen stellen, want dit is de waarheid”*.

Ze voeren aan *“dat er misschien in de situering in de tijd iets is verkeerd gelopen”* en wijzen erop dat het *“al geruime tijd geleden”* is en zijn verklaringen blijken geven *“van grote coherentie”*.

Ze verklaren dat verzoeker eenmaal werd gebracht naar Sjali, een ander maal naar Avtoeriy en nog een andere maal naar Koertsjaloj. Volgens hen *“is er geen sprake van tegenstrijdigheid inzake de plaats naar waar hij werd gebracht”*.

Ze leggen uit dat verzoeker na de aanvraag van zijn internationaal paspoort naar Matchkala is gegaan, waar hij een tweetal weken verbleef. Ze stellen dat hij het paspoort in oktober 2009 ontving, na betaling van 500 euro.

Ze herhalen dat dit *“al geruime tijd geleden”* was en dat hij *“niet meer goed (wist) wanneer juist”*. Ze vinden dat de commissaris-generaal *“overdreven streng”* is en stellen dat verzoeker *“niet altijd even goedgevoel (weet) wanneer wat nu juist gebeurde”*.

Ze benadrukken nog dat verzoeker het internationaal paspoort bekwaam via betaling, *“dus niet via officiële weg”*, en dat de controle door FSB misschien enkel gebeurt indien het paspoort langs officiële weg wordt bekomen.

Verzoekers leggen uit dat verzoeker bezoek ontving van A., een week nadat hij terug was in Tsjetsjenië, en dat verzoeker een maand later bezoek kreeg van gemaskerde mannen waarna hij werd meegenomen.

Wat zijn tegenstrijdige verklaringen inzake zijn veroordeling voor de rechtbank betreft, stellen verzoekers dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“slechts een zeer beperkte tijd”* was, dat werd *“aangedrongen op snel antwoord”* en dat verzoeker daardoor *“onmiddellijk geantwoord”* heeft.

Ze benadrukken dat verzoeker *“in totaal een 10 tal maal gearresteerd en meegenomen (is), waarvan een vijftal in de periode dat hij in Grozny verbleef”*.

Verzoekers stellen dat verzoeker bij de Poolse asielinstanties nooit in detail is willen ingaan op zijn problemen, omdat zijn neef in Polen vermoord is en hij ook geen vertrouwen had in de Poolse asielinstanties.

Ze voegen er aan toe dat verzoeker zeer bevreesd is voor Kadyrovski en dat er verschillende gevallen bekend zijn van personen die aldaar in dubieuze omstandigheden verdwenen zijn en omdat ze van Tsjetsjenië afkomstig waren en verklaringen hadden afgelegd.

Ze benadrukken dat dit eveneens het geval was aangaande het vrijkopen van verzoeker; ze stellen dat zijn moeder hem onmogelijk kon vrijkopen, omdat ze invalide was en geen geld had maar dat hij niet durfde verklaren dat hij geholpen werd door zijn oom die dan *“in de problemen zou geraken”*.

Verzoekers stellen aangaande de neergelegde convocaties, dat verzoeker de waarheid heeft verteld en dat het stuk dat hij voorlegt, het document is dat werd afgegeven *“noch min noch meer”*; ze stellen van oordeel te zijn dat er iets verkeerd loopt op het Commissariaat-generaal *“als echte documenten al niet meer aanvaard worden”*.

In een tweede middel voeren verzoekers opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*, alsook van het *“verbod van willekeur”*.

Ze verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State.

Ze benadrukken dat *“de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden”*.

Verzoekers laten gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat verzoeker later in de procedure *“een completer verhaal”* heeft gegeven, niet betekent dat er een

tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hen te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wél te wijten zijn aan verzoeker zelf.

Verzoekers menen dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker *“verwijst naar derden en ook hun naam geeft”*, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt *“net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn”*.

Volgens verzoekers kan hen niet ten kwade worden geduid dat ze zich in hun land van herkomst niet langer in gevaar hebben gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Verzoekers stellen dat in de beslissing van de commissaris-generaal *“een vast systeem”* wordt gehanteerd, waarbij wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich bij hen heeft voorgedaan.

Verzoekers klagen aan dat er ook geen rekening werd gehouden met het feit dat ze *“ten zeerste getraumatiseerd”* zijn door hetgeen gebeurd is.

Ze vinden dat de beslissing van de commissaris-generaal *“een geheel subjectieve mening”* uitdrukt op basis van *“eigen eenzijdige inzichten”*.

In een derde middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoekers geven een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voeren aan dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Ze benadrukken dat in Tsjetsjenië tot op heden mensenrechtenschendingen voorkomen.

Verzoekers wijzen er dan ook op dat de situatie in Tsjetsjenië steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit en dat in een dergelijke context hun leven gevaar loopt.

Ze verwijzen voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit *“de Kaukasus-republieken”* die volgens hen stelt dat de bevolking aldaar het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verder verwijzen verzoekers naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stellen ze dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Tsjetsjenië grondig moet onderzoeken.

Tot slot werpen ze op dat van hen niet kan verwacht worden dat ze alle elementen die ze aanbrengen bewijzen, terwijl van de overheid wél mag verwacht worden dat deze onderzoek uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing.

Verzoekers voeren een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *“fair-play”*- beginsel.

Ze werpen op dat in de bestreden beslissingen nergens wordt gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Volgens verzoekers werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Ze menen dat de situatie in Tsjetsjenië *in concreto* diende te worden beoordeeld en dat het niet kan dat ze worden teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Naar hun mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Hierbij verwijzen ze naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Ze verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoekers merken op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoekers *“louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen”*.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoekers van te vergewissen dat ze geen enkel risico lopen op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar hun land van herkomst. Ze menen dan ook dat de beslissing van de commissaris-generaal een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissingen blijkt volgens verzoekers geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoekers.

Verzoekers vragen het hoger beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal “gegrond te verklaren”.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, R.T., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, U.M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde op het Commissariaat-generaal, aangaande (i) zijn verblijf in Ingoesjetië (zie het verhoorverslag van 4 september 2012, p. 10; zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 12); (ii) de plaats waarnaar hij in 2007 werd meegenomen (zie het verhoorverslag van 4 september 2012, p. 10; zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 8); (iii) zijn ziekenhuisopname in Machatsjkala in Dagestan (zie het verhoorverslag van 4 september 2012, p. 9; zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 15); (iv) het tijdstip waarop hij zijn internationaal paspoort zou hebben ontvangen (zie het verhoorverslag van 4 september 2012, p. 9; zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 5; zie “Vragenlijst”, vraag 3.5) en hiermee samenhangend de chronologie van de laatste aanhouding en het afhalen van het paspoort; (v) wanneer hij na zijn terugkeer in Tsjetsjenië thuis werd opgezocht door A. en later door gemaskerde mannen (zie het verhoorverslag van 4 september 2012, p. 7, 8; zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 12).

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker in de periode van eind 2003 tot de zomer 2004 in Ingoesjetië heeft verbleven, dat hij eenmaal werd gebracht naar Sjali, een ander maal naar Avtoeriy en nog een andere maal naar Koertsjalaj, dat hij na de aanvraag van zijn internationaal paspoort naar Matchkala is gegaan, waar hij een tweetal weken verbleef, dat hij het paspoort in oktober 2009 ontving, na betaling van 500 euro, en dat hij bezoek ontving van A., een week nadat hij terug was

in Tsjetsjenië, en een maand later bezoek kreeg van gemaskerde mannen waarna hij werd meegenomen, wijst de Raad erop dat een louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren die zijn overige tegenstrijdige verklaringen verklaren, niet afdoende is om bovenstaande incoherenties te verschonen.

Waar verzoekers stellen “dat er misschien in de situering in de tijd iets is verkeerd gelopen”, meermaals benadrukken dat het “*al geruime tijd geleden*” is en stellen dat verzoeker “*niet meer goed (wist) wanneer juist*” en “*niet altijd evengoed meer (weet) wanneer wat nu juist gebeurde*”, antwoordt de Raad dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De talrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker afgelegd op het Commissariaat-generaal, ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verder stelt de Raad eveneens tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, inzake (i) de veroordeling door een rechtbank in Sint-Petersburg (zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 4); (ii) het aantal keer dat hij werd aangehouden en meegenomen sinds zijn terugkeer naar Tsjetsjenië (zie “Vragenlijst”, vraag 3.1, 3.5; zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 7, 8).

Omtrent de tegenstrijdige verklaringen inzake de veroordeling voor de rechtbank, stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken “*slechts een zeer beperkte tijd*” was, dat werd “*aangedrongen op snel antwoord*” en dat hij daardoor “*onmiddellijk geantwoord*” heeft.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken nadien aan verzoeker in het Russisch werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Na het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg hij bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat hij evenwel naliët (“*Ik heb niets meer toe te voegen*”; zie “Vragenlijst”, vraag 3.8).

Verder wijst de Raad erop dat, bij de start van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd hoe het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen was waarop hij antwoordde “*Goed ik heb antwoord gegeven*” (zie het verhoorverslag van 4 september 2012, p. 2), of hij opmerkingen had “*nee*” (zie het verhoorverslag van 4 september 2012, p. 2) en of hij alle relevante feiten die te maken hebben met zijn vertrek heeft verteld “*ja*” (zie het verhoorverslag van 4 september 2012, p. 2).

Het volstaat dan ook niet om achteraf in het verzoekschrift te stellen dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken “*slechts een zeer beperkte tijd*” was, dat werd “*aangedrongen op snel antwoord*”, dat verzoeker daardoor “*onmiddellijk geantwoord*” heeft wat de reden was van de foutieve of onvolledige informatie.

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat verzoeker “*in totaal een 10 tal maal gearresteerd en meegenomen (is), waarvan een vijftal in de periode dat hij in Grozny verbleef*”, wijst de Raad op de verklaringen van verzoeker tijdens zijn verhoor op 21 januari 2013 op het Commissariaat-generaal waar hij op de vraag naar het aantal keren dat hij werd opgepakt, slechts vijf incidenten noemde (zie het verhoorverslag, p. 7, 8).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de verschillende asielinstanties gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De vastgestelde incoherenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Daarnaast zijn er ook verschillen in de verklaringen van verzoeker voor de Poolse asielinstanties en voor de Belgische asielinstanties, aangaande (i) de identiteit van zijn belagers (zie het verhoorverslag van 4 september 2012, p. 5,6,7, 8, 10, 11; zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 6, 7, 8, 11; zie Poolse asielbeslissing van 26 augustus 2010, Nederlandse vertaling, p. 2; zie Poolse asielbeslissing van 22 november 2010; Nederlandse vertaling, p. 6); (ii) de verschillende plaatsen waarnaar hij werd meegenomen (zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 7, 8; zie Poolse asielbeslissing van 26 augustus 2010, Nederlandse vertaling, p. 3); (iii) de persoon die hem drie keer vrij heeft gekocht (zie “Vragenlijst”, vraag 3.5; zie het verhoorverslag van 4 september 2012, p. 5, 9, 11; zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 14,15; zie Poolse asielbeslissing van 26 augustus 2010, Nederlandse vertaling, p. 3; zie Poolse asielbeslissing van 22 november 2010, Nederlandse vertaling, p. 3).

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker bij zijn verhoor door de Poolse asielinstanties nooit in detail is willen ingaan op zijn problemen omdat zijn neef in Polen vermoord is en hij geen vertrouwen had in de Poolse asielinstanties, antwoordt de Raad dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, inherent het -volledig- vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is.

Waar ze in hun verzoekschrift uitleggen dat de moeder van verzoeker hem onmogelijk kon vrijkopen, omdat zij invalide is en geen geld had maar dat hij niet durfde te bekennen dat het zijn oom was die hem had geholpen omdat die dan *"in de problemen zou geraken"*, wijst de Raad op verzoekers verklaringen voor de Poolse asielinstanties waar hij verklaarde dat zijn moeder hem vrijkocht (zie Poolse asielbeslissing van 26 augustus 2010, Nederlandse vertaling, p. 3; zie Poolse asielbeslissing van 22 november 2010, Nederlandse vertaling, p. 3).

Waar in het verzoekschrift als reden voor verzoekers verklaringen aangevoerd wordt dat hij erg bang voor Kadyrovski in Polen omdat er verschillende gevallen bekend zijn van personen afkomstig van Tsjetsjenië die aldaar in dubieuze omstandigheden verdwenen zijn omdat ze bepaalde verklaringen hadden afgelegd, stelt de Raad vast dat dit verweert slechts de waarde heeft van een ongestaafde bewering die bovenstaande vaststellingen niet kan wijzigen.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat geen enkele wetbepaling verbiedt dat, in het kader van een tweede asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren. Het is evenmin verboden dat de commissaris-generaal de verklaringen van verzoeker afgelegd in het kader van beide procedures vergelijkt, en er desgevallend tegenstrijdigheden in onderkent, waaruit het bedrieglijk karakter van de vluchtelingenverklaring kan worden afgeleid (RvS, nr. 129.650 van 24 maart 2004).

Ook bovenstaande vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid.

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekers *"ten zeerste getraumatiseerd (zijn) door hetgeen gebeurd is"*, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekers, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

De raad stelt verder vast dat de op het Commissariaat-generaal neergelegde convocaties, niet vermeldt in welke hoedanigheid verzoeker wordt opgeroepen. Verder blijkt dat de gegevens over de uitreikingsmodaliteiten van de oproeping ontbreken is het merkwaardig dat verzoeker wordt opgeroepen bij de OVD van de Zavodskojwijk (van Grozny), terwijl uit de stempel op de convocaties valt af te lezen dat deze afkomstig is van de OVD van de Staropromyslovskijwijk van Grozny.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt bovendien dat overheidsdocumenten in de Noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht terwijl uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij ooms heeft die bij de politie werken (zie het verhoorverslag van 21 januari 2013, p. 2, 3).

De stelling in het verzoekschrift dat het document dat aan verzoeker werd afgegeven, *"noch min noch meer"* het document is dat werd voorgelegd en dat er iets verkeerd aan de gang is op het Commissariaat-generaal *"als echte documenten al niet meer aanvaard worden"*, weerlegt noch bovenstaande vaststellingen, noch doet afbreuk aan voornoemde informatie.

Bedoeld stuk levert geen bijdrage tot de geloofwaardigheid van verzoeker.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift meermaals ingaan op de situatie in Tsjetsjenië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukken, alsook verwijzen naar *"recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"* -die niet worden bijgevoegd-, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan in het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoekers "*louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen*" en hun verwijzing naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in hun land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekers een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpen, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoekers gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE